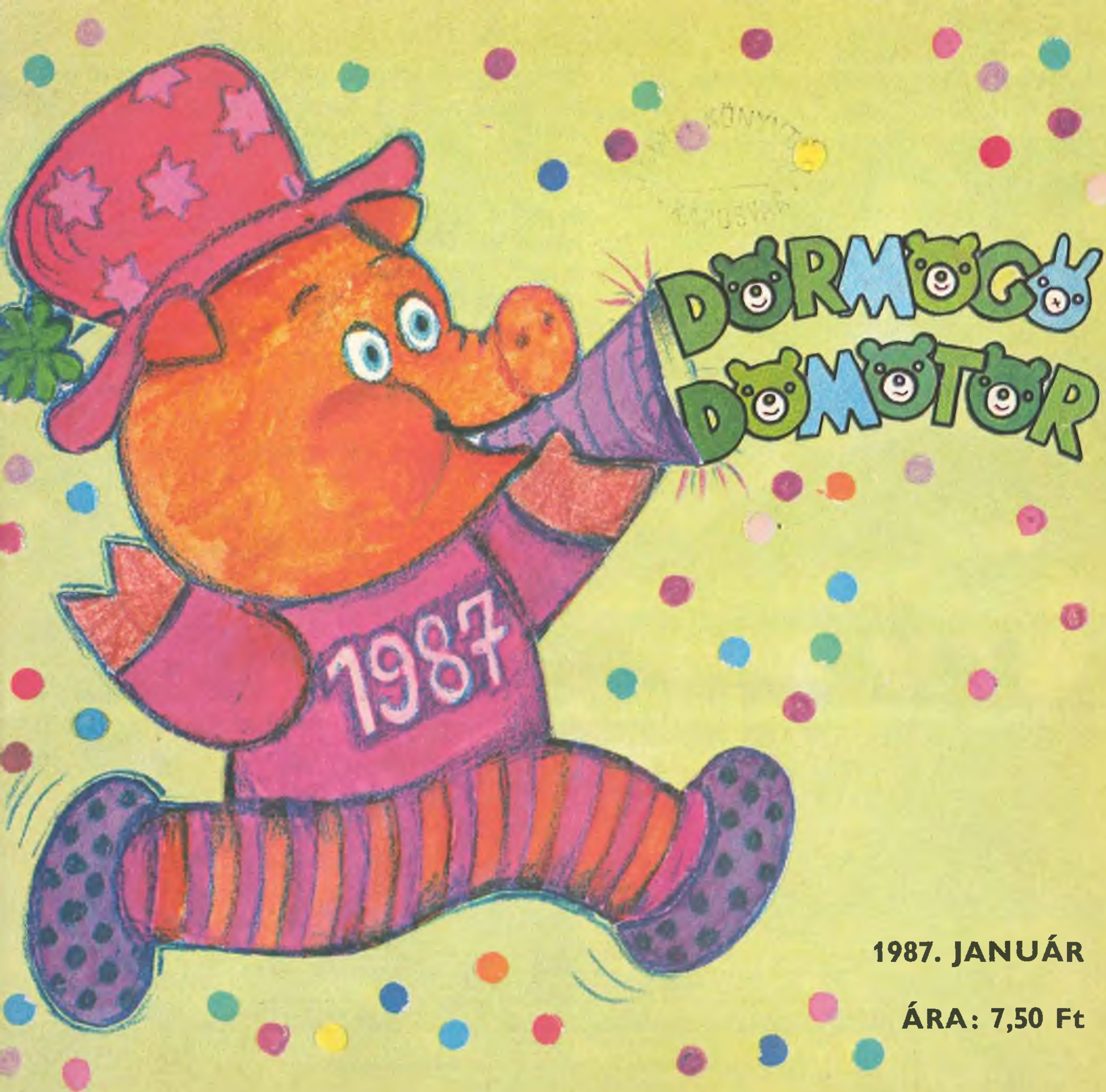

DÖRMÖGŐ
DÖMÖTÖR
1987
1987. JANUÁR
ÁRA: 7,50 Ft



Születésük után az állatok kicsik és általában magatehetetlenek. Akár a pici gyerekek. Sok idő telik el, amíg olyan naggyá és ügyessé lesznek, mint a szüleik. Az állatok gyerekkorát is nagyrészt játék tölti ki. Eközben megismerkednek környezetükkel, és szinte észrevétlenül megtanulják mindazt, amit felnőtt korukban tudniuk kell.

A kérdésre, hogy milyenek a kicsi állatok, bizonyára ti is ezt felelitek: vidámak és kedvesek. Valóban így van. És ez a titka annak, hogy annyira szeretjük őket.

A Kicsi bocsot a pótmama cumisüvegből eteti

Féléves korában a maci
már majdnem felnőttnek számít







Ezek a két-három hónapos bocsok az erdő titkaival ismerkednek

BÉCSI LÁSZLÓ fotói

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.

XXXI. ÉVF. 1. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457.
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.

86.0796 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:

Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

ÚGY SZERETLEK MINT A SÓT!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, volt neki három lánya; egy barna, egy vörös és egy szőke; az első csúnyácska, a második olyan-amilyen, a legkisebb jó és szép volt. A két nagyobb irigykedett rá. Ennek a királynak három trónusa volt: egy fehér, egy vörös és egy fekete. Amikor elégedett volt, a fehérbe telepedett, amikor közepesen érezte magát, a vörösbe, amikor dühös volt, a feketébe.

Egy nap a fekete trónhoz indult, hogy ráüljön, mert haragudott a két nagyobbik lányára. Azt mondta neki a legnagyobbik:

— Apámuram, jól pihent? Haragszik rám, hogy a fekete trónon látom?

— Igen, haragszom rád.

— De miért, Apámuram?

— Azért, mert egyáltalán nem szeretsz engem.

— Én? Én szeretem, Apámuram.

— Hogy szeretsz?

— Mint a kenyeret.

Jött a második.

— Apámuram, jól pihent? Miért ül a fekete trónon? Rám haragszik?

— Igen, rád.

— Rám, de miért, Apámuram?

— Mert egyáltalán nem szeretsz engem.

— De én szeretem magát, mint a. . .

— Mint a?

— Mint a bort.

Jött a legkisebb, csupa mosolygás.

— Ó, Apámuram, jól pihent? A fekete trónon? Haragszik rám talán?

— Igen, haragszom rád, mert te sem szeretsz engem.

— De én szeretem.

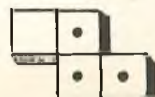
— Hogyan szeretsz?

— Mint a sót!

— Mint a sót! Óh, nyomorult! Menj a szemem elől, látni sem akarlak többé! — és kiadta a parancsot, hogy kísérjék el az erdőbe és öljék meg.

Amikor anyja, a királyné, aki igazán szerette őt, megtudta a király parancsát, azon törte a fejét, hogy mi módon menthetné meg. Volt a királyi palotában egy ezüst gyertyatartó, olyan nagy, hogy Zizola — így hívták a legkisebb lányt — elfért benne. A királyné oda rejtette őt.

— Menj, add el ezt a gyertyatartót! — mondta a leghűségesebb szolgájának.



A szolga elvitte a gyertyatartót a piacra. Ott járt éppen Torralta király fia, megvizsgálta a gyertyatartót minden oldalról, majd megkérdezte, mibe kerül. A szolga mondott egy csekély összeget, és a királyfi elvitte a gyertyatartót a palotába. Elhelyezte az ebédlőben.

Este a királyfi társaságba ment, a szolgák ott hagyták neki az elkészített vacsorát és aludni mentek. Amikor Zizola hallotta, hogy a teremben nincs senki, kiugrott a gyertyatartóból, megette az egész vacsorát, aztán visszabújt a rejtekhelyére.

Megérkezik a királyfi, nem talál semmi ennivalót, csenget. A szolgák megesküsznek, hogy otthagyták feltálalva a vacsorát.



— Ha még egyszer előfordul, mindnyájatokat elbocsájtlak!

Másnap este, jóllehet mindent kulcsra zártak, ugyanez történt. A királyfi így szólt:

— Várjuk meg a holnap estét.

Eljött a másnap este. Mit csinált a királyfi? Elrejtőzött az asztal alá, ahol beborította a földig csüngő terítő. Jönnek a szolgák, elhelyezik a tányérokat, és kulcsra zárják az ajtót. Alighogy kimentek, kinyílik a gyertyatartó és kijön belőle a szép Zizola. Előlép erre a királyfi és megfogja a karját. Akkor Zizola térdre borul előtte és elmeséli történetét. A királyfi azt mondja neki:

— Jól van, legyen a feleségem! De addig bújjon vissza a gyertyatartóba.

Az ágyban, a királyfi egész éjszaka nem tudta lehunyni a szemét, annyira szerelmes lett. Reggel megparancsolta, hogy hozzák a gyertyatartót a szobájába; látni szeretné, olyan szép. Azután kiadta a parancsot, hogy hozzanak a szobájába két adag ennivalót, mert nagyon éhes.

Egy szép napon azt mondta a királyfi a királynénak:

— Meg akarok nősülni.

— Óh fiam, ez őrült dolog! — mondta a királyné.

De ő komolyan mondta, kiadta a parancsot; egy héten belül készüljenek a házasságra.

Megérkeztek a templomba, és a király egé-



— Hát nem, nem érzem jól magamat.

És akkor eszébe jutott leánykája válasza.

— Ó, én nyomorult, mit tettem!

A királyné megkérdezte, mi baja van, és ő elkezdte mesélni Zizola egész történetét. Akkor a királyné felkelt és hívatta a kis menyasszonyt.

Az apa sírva megölelte a lányát és megkérdezte, hogyan került ide. Hívatták az anyját is, újra megrendezték az esküvőt, mindennap mulattak, úgy hiszem, ma is ott vannak, és táncolnak.

ITALO CALVINO olasz népmesegyűjteményéből
Fordította PETŐ MÁRIA · SOMORJAI ÉVA rajzai

szen az oltár elé vitte a gyertyatartót. Amikor a megfelelő pillanat elérkezett, kinyílt a gyertyatartó és kiugrott belőle Zizola. Megtartották az esküvőt és visszatértek a palotába. Elmondták a királynénak az egész történetet. Ott így szólt a menyéhez a királyné: — Most pedig beszélek édesapáddal!

Nagy lakodalmat rendezett, és meghívott minden környékbeli királyt; Zizola apját is. A királyné minden fogást só nélkül készített Zizola apjának. A meghívottaknak azt mondta a királyné, hogy a menyasszony nincs jól, és nem tud az ebédhez jönni, de azért csak álljanak az evéshez! De Zizola apja nem evett.

— Miért nem eszik, Felség? Nem ízlik Önnek?







OSVÁT ERZSÉBET

Sül a fánk

Serceg a zsír,
sül a fánk.
Fényessárga serpenyőből
ragyog ránk.

Illatozik,
nő, dagad
az orrunkat csiklandozó
jó falat.

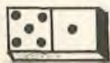
Már a tálon
a sok fánk.
Fehér cukorfelhő alól
nevet ránk.

Ránk nevet
és integet.
Itt a farsang, vidám farsang,
gyerekek.











SZŰCS IMRE

Katóka és Macóka

— Szép Katóka, Katóka,
Sül-e már a lapótya?
— Hogyne sülne, hogyne már,
Lapótya lesőre vár.

— Szép Katóka, Katóka,
Nekem is jut lapótya?
— Hogyne jutna, Macókám,
Ha lesz sok-sok lapótyám.

— Több is legyen, s csudajó,
Dorombolja a Macó,
Mivel akkor, Katóka,
Kipukkaszt a lapótya.

— De kótyonfitty, Macóka,
Másképpen fest a móka:
Lapótyát csak az ehet,
Aki fog száz egeret!

— Ej, te csörfös Katóka,
Kergessen meg a róka,
Buzatarlón szalasszon,
S a tésztádhoz ragasszon!

Macóka = cica, becézve
Lapótya = lángos, Erdélyben

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA



Megmondom neked, ki ez a Széltoló... Manók rokona, varázslók barátja, csavargók társa! Nagyon kíváncsi. Csupa fül és csupa szó. A szeme villogó, az inge suhanó-kék, a nadrágja rojtos-piros, a köpenye (ha van: szárnyas és foltos) — de ez még semmi! Az eszejárása csavaros, és nemcsak csupa fül és csupa szó, hanem csupa szív is a mi Széltolónk... Szeresd!... Ő mesél és te olvasod, követed. Ez a Széltoló lépten-nyomon belepottyan vagy beleugrik egy történetbe, megszólít akárkit, nem fél senkitől és bárkinek segít, aki megkéri... Vagy aki rászorul... Néha még annak is, aki meg sem kéri és rá sem szorul. Mit tegyünk? Ilyen! Ha ő a barátod, hát számíthatsz az ügyességére, az erejére. De te is segíts ám neki!... Hogyan? Hát figyelj rá, nézd a mozgását, hallgasd a szavait és súgj neki, izgulj érte...

— Mi történt a minap is! Ezt hallgassátok meg... Nagy siettemben nekiszaladtam fejjel egy néninek, az meg éppen az ördög öreganyjának az öreganyja volt és parazsat vitt egy halványzöld csészében. A csésze leesett és eltörött, a parázs kigurult és elhamvadt. Hű, de megszeppentem. „Jaj, ne tessék haragudni, nem akartam!" — szóltam az ördög öreganyjának öreganyjához, de az nagyon megharagudott. Erős hangon rámparancsolt: „Velem jössz, beste, és hétszer ennyi parazsat fújsz nekem a kemencében, és hét csészét vásárolsz a vásárban, vagy leharapom a fejedet!" Nem tudtam, mit jelent a „beste", de a fejleharapást értettem, és azt is elismertem, hogy hibás vagyok... Mit volt mit tenni, menni kellett engedelmesen... Közben persze törtem a fejem, hogy miképpen szabadulhatnék... Mert a parázsfújáshoz se volt kedvem...

— Megvontam a vállam, és otthagytam a mo-





gorvát. Nem erőszak a palacsintaevés és a korcsolyázás... Otthagytam, de azért izgatott, hogy miért beszélt így velem, és hirtelen eszembe jutott... Ohó! De hiszen ez a Wacvacz mezítláb volt! Hogyan is jöhetne korcsolyázni így... A meztelen talpára nem kötheti föl a vasat... Egy pillanatig gondolkoztam és máris cselekedtem. A közelben lakott régi barátom, Abajusz, a nyugdíjas csizmadia... Biztosan segít, ha megkérem! Odavágtattam, becsöngettem, beléptem, és egy lélegzetre eldaráltam, hogy mi járatban vagyok. Abajusz persze értette, hogy nem akármiről van szó, mert ő is szeretett korcsolyázni, ismerte Wacvacz manót és nagyon fázós volt. Egyszerűen leakasztott egy pompás bundás lábbelit a falról és a kezembe nyomta: „Remélem, jó lesz a méret!”

— Az az igazság, hogy a pompás bundás lábbeli mérete nem volt éppen a legszerencsésebb. Wacvacz manónak előbb egyet kellett lépnie a csizmában, hogy aztán egyet léphessen a csizmával. Azt mondta erre a manó, hogy ez így jó, mert minden kétütemű lábbeli ilyen. Szó, ami szó, csodásan festett, és amikor rászereltük a korcsolyát, akkor meg... elállt szavunk a gyönyörűségtől! Hát még amikor megindult Wacvacz! Ahogy elengedte a köpenyét és az úgy szállt utána, mintha szárny lett volna! Alig értem a jégen Wacvacz nyomába, akit mindenki megbámult, a környező liget fái, a szemközti toronyóra és a sarki hirdetőoszlop. Mikor jól kiszáguldoztuk magunkat, hazaballagtunk Wacvacz otthonába, s hogy jobban csússzon a falat, Abajusz mestert is elhívtuk... Finom kukoricapuliszka volt uzsonnára...

HORGAS ÁDÁM rajzai

Sárkánygyerek beteg

A Sárkánygyerek megbetegedett. A doktor néni megvizsgálta és azonnal beutalta a kórházba. Mentőautó szállította a kórházi épülethez, a pavilonhoz, a kórházi doktor bácsi is megvizsgálta; kórházi pizsamát kapott, otthoni ruháit hazavitte Anyja. A fogkeféjét tarthatta magánál. A nővérke elmagyarázta, hogy ez *fertőző osztály*, innen semmilyen tárgyat, eszközt nem vihet majd haza. A Rókácskáját akkor is otthagyták, mégis maradjon vele *valaki*. Ágyba fektették a kórteremben. Bánatában a *szurit* is eltűrte. Érezte, hogy ez *jó*, szűnik a fájdalom. Elaludt.

Az első napokban bágyadtan feküdt az ágyban. *Elcsigázta* a korábbi fájdalom. Egymás mellett kókadtak a fejecskék a fehér párnán, talán csak az egyik emelkedett kissé magasabbra. Mintha várakozna. Az ablak felé figyelt. Nemhiába. A látogatási időben megérkeztek a Sárkányszülők. Ez *fertőző osztály:* csak az ablakon át beszélgethettek. Sárkánygyerek mindegyik feje megélénkült egy kicsit. Visszaintegettek, visszabólogattak a kérdésekre. Aztán elcsendesedtek újra. A dolgok akkor váltak nehezebbé, amikor végre jobban lett a Sárkánygyerek. Már nem esett jól a fekvés, sokat gondolt arra, hogy egyedül van a kórházi szobában. A legérzékenyebb, legbánatosabb fejecskéivel bizony sírdogált is.

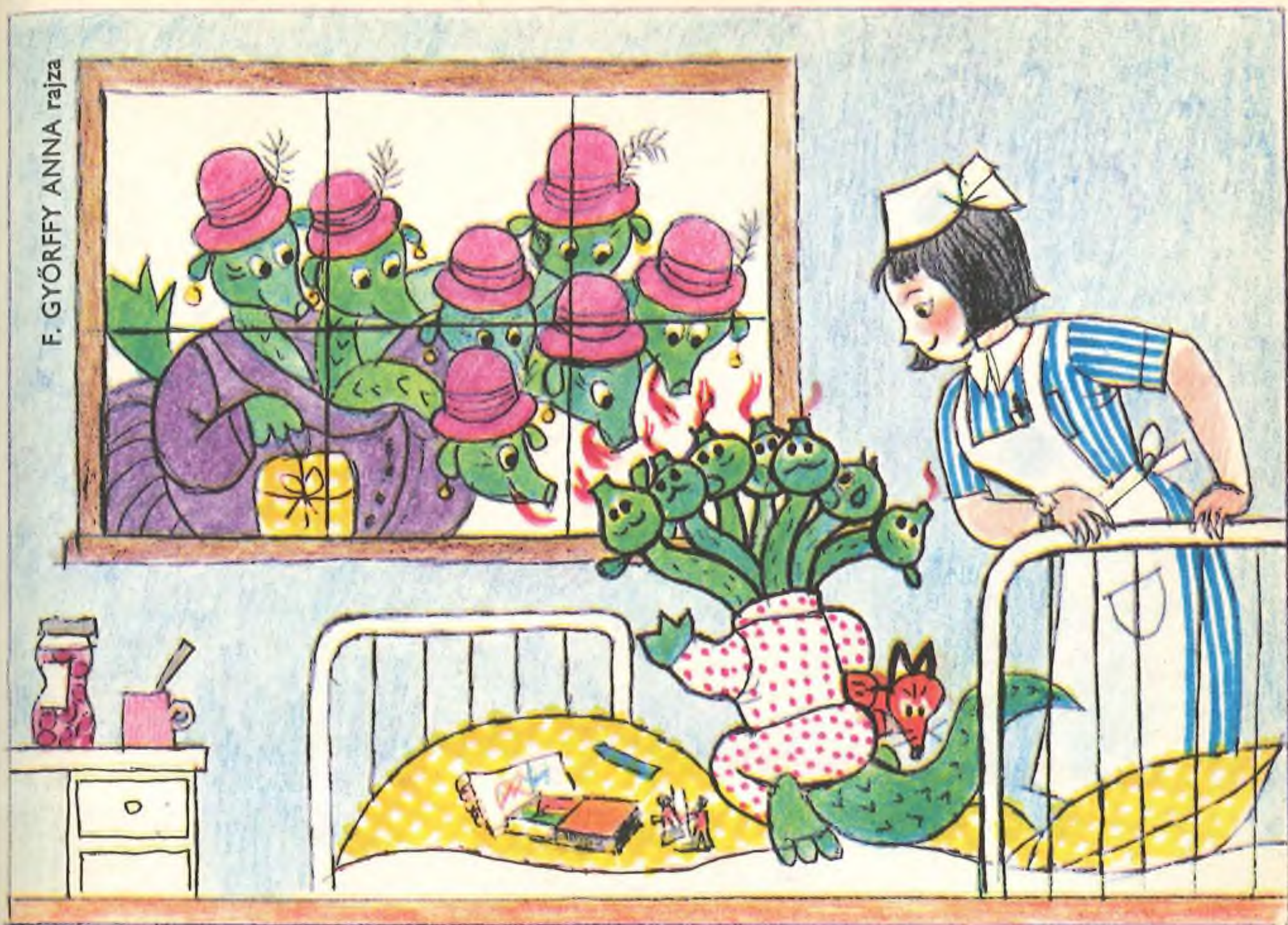
A látogatók mindig pontosan érkeztek. Ilyenkor a legéhesebb fejével hamar megette azt az ennivalót, amit Anyja főzött: húslevest, madártejet, almakompótot. S egyre jobban várta, mit kap még.

A katonákkal most nem szívesen játszott. Nagy rábeszélésre időnként kézbevette a dianézőt és befűzte a diafilmet. Anyja olyan tekercseket hozott, amelyeket már jól ismert a Sárkánygyerek. Ezeket nézegette sorra az összes fejecskéjével. A legokosabb feje elmagyarázta a képaláírásokat. Kiszínező füzetet is kapott, meg egy doboz színes ceruzát, és találtak olyan fajta kiszínezőt, melybe apró matricás képek voltak belefűzve. Ezeket ollóval kivágta, és a megfelelő helyre ragasztotta. A labdát a fürdőző mackók képéhez, a virágot a rétre. Ezzel a munkával jól telt az idő, de mégse érkezett el a látogatás. Elaludni nem mert, hátha *éppen akkor* érkeznek. Egy-egy gyöngébb fejecskéjének csukódott le a szeme, a többi éberen figyelt. Az ablak felé. Akkor Anyja egy nagy füzetet hozott.

— Ez legyen a *naplód!* Rajzold bele mindig, ha történik valami. Eleinte nem akarta a Sárkánygyerek. Hiszen ő még nem tud írni, még a legokosabb feje is csak néhány betűt ismer, a kígyózó S-et, a kétfogú fésűt, az F-et, a „hasbetűt", a D-t, a T-t. De aztán sikerült rábeszélni mégis.

Másnap ezzel várta a látogatókat. Kinyitotta

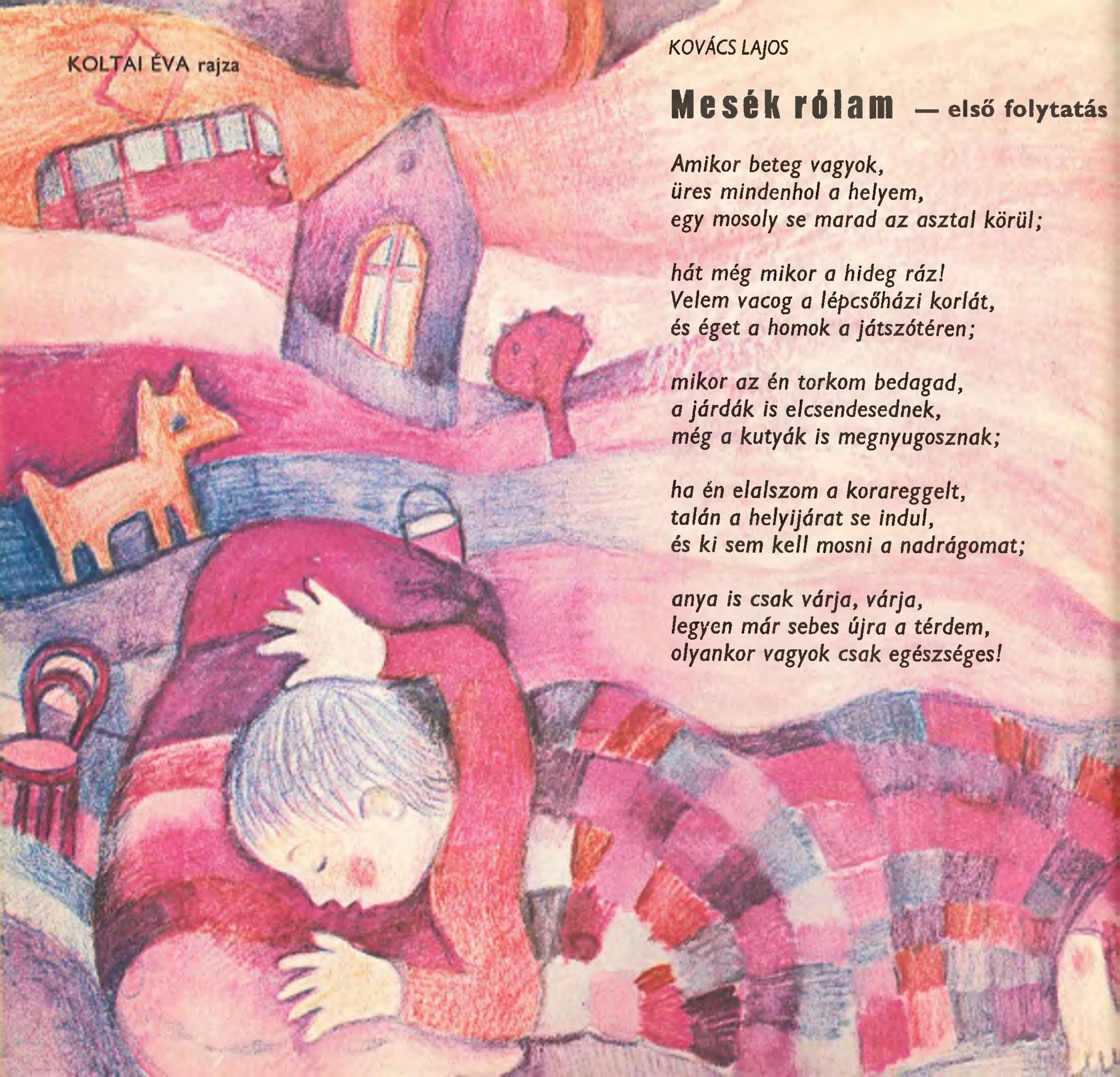


a füzetlapot, és a fejecskék egymás szavába vágva magyarázni kezdték a különös jeleket:

— Ez egy *felébredés,* ez itt egy *reggeli* (kakaó, de nem ittam meg), ez egy *pisilés,* ez egy *sírás,* ez egy *szuri,* ez *ebéd,* ez még egy *sírás.*

De ezt az utolsót már nevetve mondta.

Mire mindegyik feje elmosolyodik ezen, addigra talán már haza is mehet.



KOLTAI ÉVA rajza

KOVÁCS LAJOS

Mesék rólam — első folytatás

Amikor beteg vagyok,
üres mindenhol a helyem,
egy mosoly se marad az asztal körül;

hát még mikor a hideg ráz!
Velem vacog a lépcsőházi korlát,
és éget a homok a játszótéren;

mikor az én torkom bedagad,
a járdák is elcsendesednek,
még a kutyák is megnyugosznak;

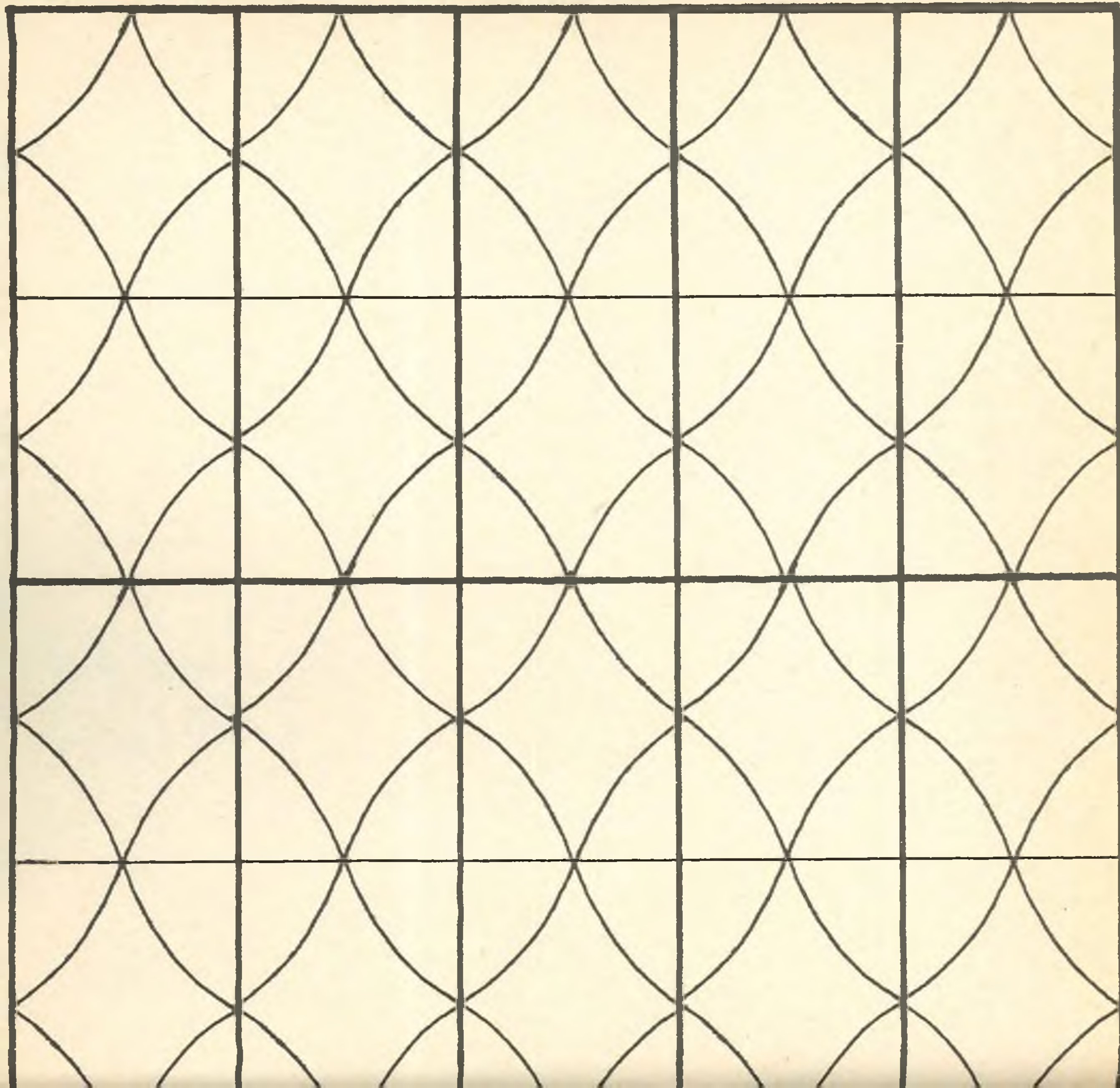
ha én elalszom a korareggelt,
talán a helyijárat se indul,
és ki sem kell mosni a nadrágomat;

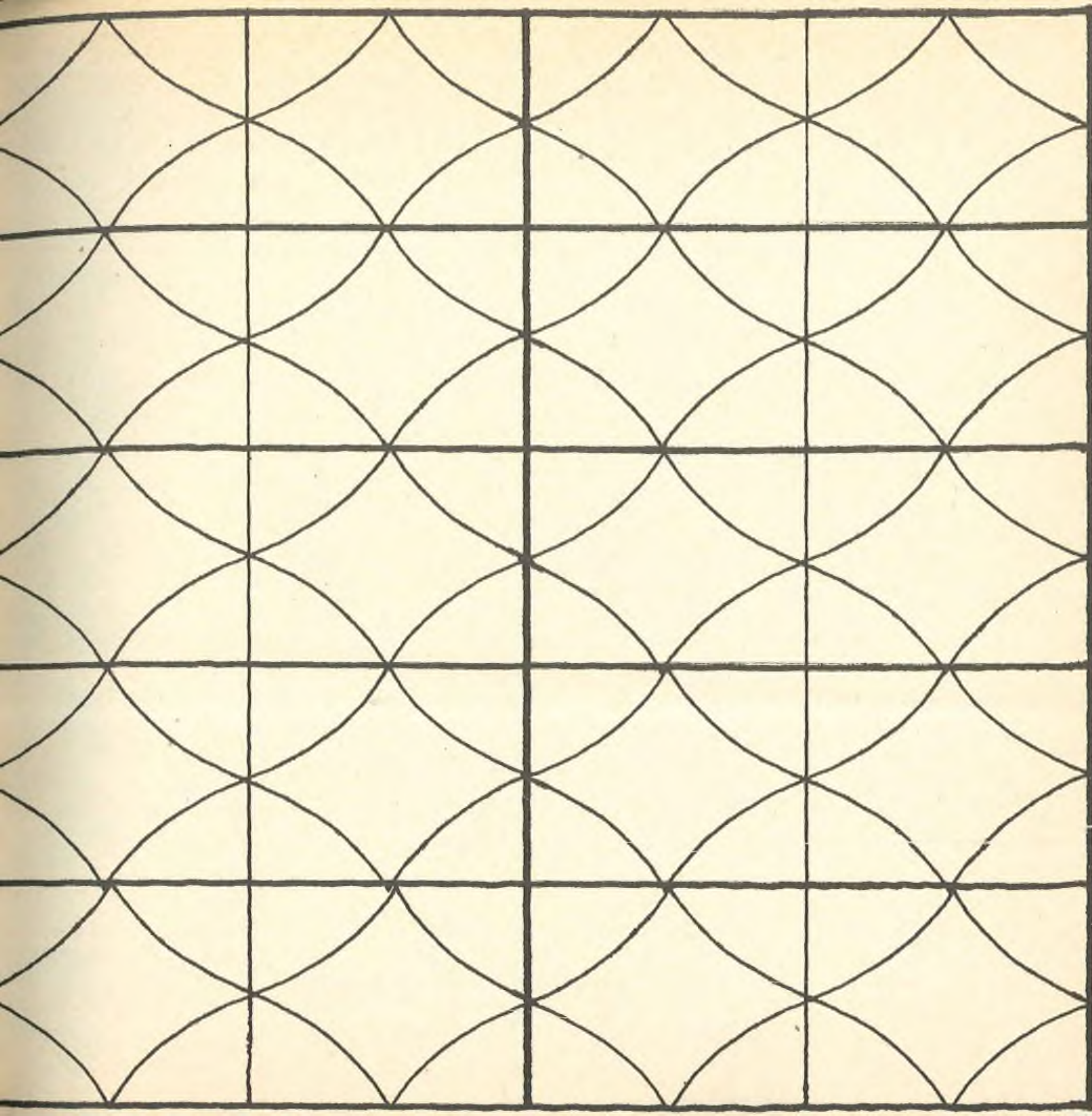
anya is csak várja, várja,
legyen már sebes újra a térdem,
olyankor vagyok csak egészséges!



EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

Színezd ki a 24. oldalon látható minta szerint





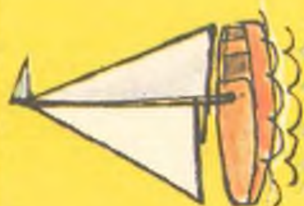
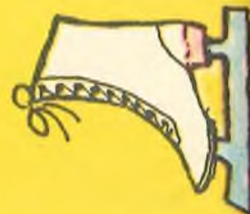
















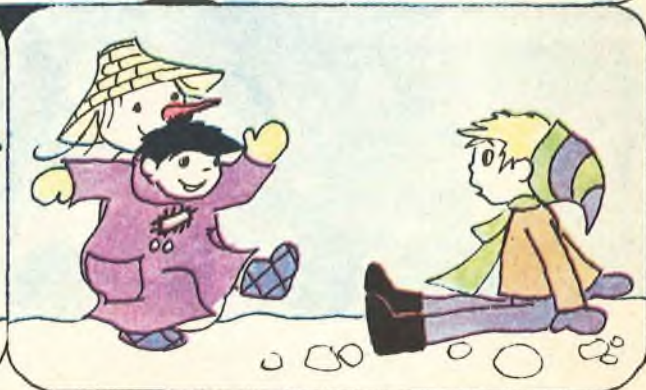


ÖCSI, BÁTYÓ és a HÓEMBER









Marék Veronika

KI KOPOG?

Volt a mi régi lakásunkban
egy ajtó.
Ismeritek azt a fehérre festett,
rézkilincses fajtát,
amelyiknek egyik félfáját
barnafoltosra koptatta az idő,
másik félfáját pedig
létraszerű jelzés díszíti.
Minden létrafok mellett
egy-egy név, s egy-egy szám:

JULI 1982.

ÉN

Dóra 1984.

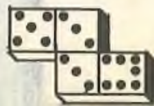
ANDRIS 1980.

Majd minden lakásban
van egy ilyen ajtó.

Ez, amelyikről most mesélek,
Dorka lányom szobájába vezetett.
Belső oldalát színes képekkel, rajzokkal,
matricákkal ékesítette a gazdája.
Igen, főleg matricákkal,
ez a történet lényege.

Ugyanis
teltek az évek, és gyűltek a matricák.
Dorka ajtaja már olyan volt,
mint egy virágzó, tarka rét.
S akkor kiderült, hogy elköltözünk.
— Én nem megyek — kötötte meg magát
a lányom. — Nekem jó ez a ház,
jó ez a szoba!
Véglegesnek látszott a döntése,
de pár nap múlva
mégis másképpen határozott:





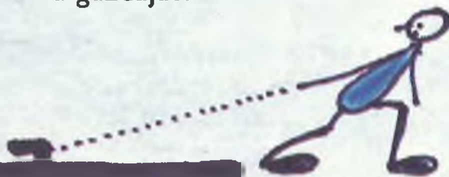
— Rendben van — mondta — veletek megyek,
de csak akkor, ha visszük az ajtót!
— Az ajtót? Hogyan?
Mint a teknősbéka a házát?



— Mint hangyák a morzsát?



— Mint pórázra kötött vizsla
a gazdáját?



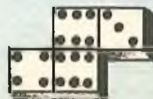
— Akkor már inkább... — nekilátunk,
hogy levakarjuk a matricákat.
Vakarta édesapa, vakarta nagymama,
vakarta Ági, Dorka barátnője,
és vakarta Dorka, s persze én,
és Jóska, a bútorszállító,
— az már a költözködés napján volt —
na meg Péter, a sofőr,
és vakarta Attila, Csaba és Zsolt,
az új lakók három fia,
akik közben beköltöztek a lakásba,
és ott találtak bennünket,
mert még nem végeztünk az ajtóval.
Együttes erővel
végül mégiscsak összegyűjtöttünk
egy doboz
pöndörödő, rongyos matricát,
amit szépen átszállítottunk
az új lakásba,
s hiánytalanul felragasztottunk
Dorka új ajtajára.





Egészen olyan lett, mint a régi.
Már csak a létrafokok hiányoznak,
de türelem: meglesz az is!

Írta és rajzolta: DÖBRENTEY ILDIKÓ



GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK ÉS A TEKNŐ

— Itt a régi mosóteknő.
Ma már semmire sem való.
Géppel mosunk. Vágjátok fel
tűzifának — mondja Anyó.

Berci szalad a baltáért.
Bori megállítja bátyját:
— Az efféle holminak még
mások talán hasznát látják.

Nagynénikénk udvarában
virágtartó láda lehet.
Odaadjuk neki, ha a
tavasz elűzte a telet.

— Tudjátok mit? — kiált Marci.
— Van egy remek javaslatom.
Szegezzük fel a szánkóra!
Csúszhat, futhat a friss havon.





Elkészül a szánkós teknő.
Vagy nevezzük teknős szánnak?
Olyan erős, hogy a hosszú
ösvénynek is nekivághat.

— Hadd húzzam én — kéri Marci.
— Nem! Én húzom — rikkant Berci.
Bori nevet: — Csak nem fogtok
szégyenszemre összeveszni?

Húzzuk mind a hárman! Előbb
jó szénával rakjuk tele!
Legyen benne egy vödörnyi
megszárított vadgesztenye!

Fut a teknő a szántalpon.
Erre-arra kanyarodik.
Lassít, mikor Borikáék
meglátják a szarvasbocit.

Megcsillan a szarvasborjú
szemében a nagy öröm.
Berci kiált: — Jó étvágyat!
S mi a válasz? — Köszönöm.

Bocsaink mint mesehősök
a szarvasék bocijának
a teknőből varázsoltak
terült-terülj-asztalkámat.



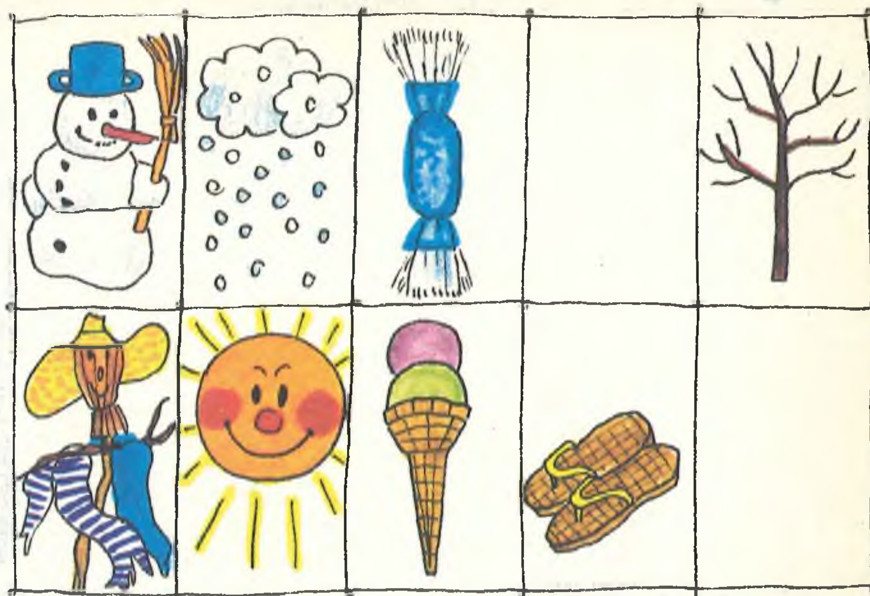
STUIBER ZSUZSA rajzai



Mondd gyorsan!

Ha-ha-ha-havazik
He-he-he-hetekig
Hu-hu-hu-hull a hó
Hi-hi-hi, juj de jó!

Figyeld meg a gép munkáját !



Képzeld el, hogy ezt a két sor képet egy okos gép rajzolta ide. De sajnos, két kockát üresen hagyott. Rajzolj oda valamit, ami beleillik a sorba, és küldd el Dörmögőnek!

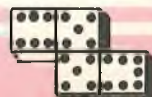
Játsszunk szó-gépesdit!

A szabály hasonló, mint amit a gép működésével kapcsolatban felfedeztél. Ha arra rájöttél, máris feleselhetünk. Hogy is szokta a makrancos kisgyerek? — Nem! — mondja édesanyja. — De! — vágja rá indulatosan kisfia vagy kislánya. Sokkal mókásabb az a játék, amit most ajánlok neked.

hideg-meleg
kicsi-nagy

óriás —
vidám —
szögletes —
nappal —
tél —

Folytasd! Találj ki te is efféle feleselőket! Tudnak-e feleselni a színek? Hogyan? Küldj Dörmögőnek is belőlük!



Találós kérdés

Hullingó, szállingó,
Markodban olvadó,
csillogó, ragyogó,
Nem mogyoró, nem dió! Mi az?

(hó)

A kivágós melléklet téli képeit megtalálhatod ezen a rajzon egy kivételével. Melyik a hiányzó kép? Rajzold le Dörmögő Dömötörnek!

Tél-nyár dominó

A mellékleten téli és nyári képeket ábrázoló dominókat találtok: feleselő évszakokat.

(A dominók hátoldalát is kiszínezhetitek „feleselőre" amint a jobbra lévő ábrán láthatjátok. Egyik felén a minta legyen színes, a másik felén a háttér. De használhattok többféle színt is vagy azonos szín sötét és világos árnyalatát. A lényeg az, hogy feleseljenek egymással.)



Vágjátok ki a dominókat a vastag fekete vonalak mentén, majd a szokásos módon (az egyforma képeket egymás mellé rakva) párosítsátok őket. Az a győztes, akinek előbb sikerül letenni a dominóit.



HÓJÁTÉKOK



Hógolyózás

A kijelölt játéktéren osszátok két részre a játékosokat. Az „átfutók" a „városban", a „hódobálók" a „mezőn" sorakoznak. Még a játék kezdete előtt gyúrjatok jó sok hógolyót. A játékvezető jelt ad, mire az „átfutók" kapitánya egymás után átküldi játékosait a pálya szemben levő oldalára, a „várba". A cél az, hogy az átfutó játékosokat lehetőleg ne érje találat. A második csapat tagjai természetesen igyekeznek az átfutókat hógolyóval eltalálni. Akit a hógolyó eltalál, az kiesik a játékból. Utolsónak a kapitány fut át. Miután ő is átfutott, megszámláljuk, hogy hányan estek ki a játékból. Utána a két csapat helyet és szerepet cserél. Az a csapat győz, amelyiknek kevesebb játékosa esett ki.

Fontos szabály, hogy az átfutók a felállás sorrendjében, egyenként hagyják el a várat. Átfutáskor bármilyen csel alkalmazható a találat elkerülésére: szabad lehajolni, guggolva, esetleg cikcakkban haladni stb.

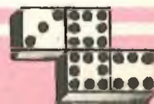
Hólabdázás

A játékosok körben állnak, egyiküknél hólabda van (nagyobbra gyúrjátok, mint a hógolyót!), amit kézrőlkézre adogatnak, miközben a következő versikét mondogatják:

Jár a labda, jár,
kézről kézre jár.
Nem ejtjük ki a kezünkből,
úgy adjuk tovább.
Száll a labda, száll,
ide-oda száll.
Fiúk, lányok szaladjatok,
mert még eltalál!

Akihez az utolsó szótagnál a labda kerül, igyekszik valakit eltalálni a szertefutó játékosok közül. Csak a hátukat és a lábukat szabad célozni! Akit eltalál, az új hólabdát gyúr, a kör közepére áll, és akinek odadobja a hólabdát, az indítja a játékot.
Jó mulatást!







Kedves Gyerekek!

Egy hónapon át özönlöttek barlangunkba az újévi üdvözletek. Köszönjük a jókívánságokat! Reméljük, teljesülnek is, miként azok a jókívánságok is, amelyeket mi küldünk nektek.

Örültünk a beszámolóknak is. Megtudtuk, hogy azok az óvodások, akik ősszel pityeregve indultak el hazulról, most sietősen, vidáman ugrálnak fel az óvoda lépcsőin.

Az elsősök is megszokták már az iskolai életet. Így van ez *Takács Nórikánál* is:

„Sok piros pontom van, szinte nem is tudom megszámolni. Megpróbálok időnként jó is lenni, de ez nehezen sikerül, mert mindig van valami fontos mondanivalóm a körülöttem ülőkhöz.”

Tudom, nehéz csendben ülni. Vancsó Tamás nak is ez a gondja, de igyekszik segíteni magán:



„Amikor csak tehetem, megmozgatom magam. Képzeld, Dörmi, hét fekvőtámaszt tudok már!”

Marci is kipróbálta az erejét, de az ötödik fekvőtámasz után elterült a földön. Alighanem a pocakja húzta le.

Sikerül-e valakinek megdönteni Tamás rekordját? Kinek hány fekvőtámasz sikerül egyszerre? Írjátok meg! Marci majd figyelemmel kíséri az eredményt.

Borika még kisóvodás, ezért nem tud levelet írni. Kérte, hogy köszönjem meg Szinai Dórának, hogy ajándékot készített neki. Amikor Bori meglátta, milyen szép képet kapott, valósággal repdesett az örömtől. Kérte, hogy mutassam meg nektek is.



Hogyan is készült ez a kép?

„Sokáig beteg voltam — írta Dorka — *így volt időm otthon hajtogatni, ragasztani. Színes papírból hajtogattam a halakat, és felragasztottam őket egy kék lapra . . .”*

Jó ötlet! Így kiemelkednek a háttérből. Borika az ágya fölé ragasztotta a képet, és amikor reggel kinyitja a szemét, első pillantása a halakra esik. Így nem nehéz vidáman ébredni!

Berci is velünk böngészte a leveleket. Nagyon szeret nevetni, és talált is két, kedvére való vidám verset. Az egyiket *Klein Andris* küldte:



Ma van a szép vasárnap,
nem találom kacsámat.
Kacsám nyakán van a kulcsom,
mit csináljak én most otthon?
Össze-vissza rohangáltam,
pénzért kulcsot csináltattam.
Másnap visszajött a kacsám,
ott lógott a kulcs a nyakán.

A másik verset *Koza Anda* találta ki. Anda még csak öt éves, de gyakran talál ki meséket, versikéket a kistestvéreinek. Ez a vers nemcsak azért tetszett nekünk, mert vidám, hanem azért is, mert olyan, mintha Berciről és Marciról szólna:



A két hörcsög
Ketten vettek egy köcsögöt,
Egyik fele egyiké,
másik fele másiké.
Eldobták a köcsögöt,
száz darabra törött.
Négyig tudtak számolni,
el sem tudták osztani.

A két ügyes versért küldünk egy-egy jutalomkönyvet, akárcsak azoknak a szerencsés rejtvényfejtőknek, akiknek Dörmi anyó kihúzta a nevét a szerencsekerékből.

Bő hóesést, sok téli vidámságot kívánunk minden olvasónknak!

Dörmögőék



MADÁR ESZTER rajzai

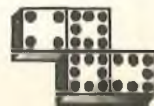
Novemberi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

Piros fogkefét rajzolt, aki helyesen válaszolt a *Kinek van igaza?* című rejtvényre.

A *Harapós kérdés* című feladat szavai abban hasonlítanak egymásra, hogy mindegyikben elbújt a *fog* szó.

Jutalmat kaptak:

Csorvási Edina, Nyíregyháza
Fonda Ákos, Budapest
Hegyi Renáta, Komárom
Illés Máté, Herend
Kovács István, Debrecen
Kőrösi Attila, Orosháza
Kőszegi Richárd, Balatoncsicsó
Molnár Csaba, Budapest
Morvai Dávid, Gyöngyös
Nagy Kamilla, Beregszász
Oláh János, Dány
Ormai Diána, Nagyatád
Pusztai Mária, Kazincbarcika
Szarka Szilvia, Nagymágocs
Szentkuti Károly, Nagycenk
Szilvási József, Szeghalom
Szokoli Feri, Budapest
Szokoli Beáta, Budapest
Szőnyi András Viktor, Miskolc
Urgyán Angéla, Napkor
Vas Viola, Jászszentlászló
4. Sz. Óvoda nagycsoportja, Dunaújváros
Luther úti óvoda nagycsoportosai, Mezőberény
Kisegítő Iskola II. napközis csoportja, Budapest, Irányi u. 2.
Általános Iskola I. b. osztálya. Tápióbicske
József Attila Általános Iskola I. b. osztálya, Baja
Általános Iskola 2. osztálya, Verseg





GULÁCSI ÉVA, Makó **Anyuka pólyással a hóesésben**

(A debreceni rajzpályázat jutalmazott munkája)

JANUÁR

Az Ó - év már messze jár!
Új kedvet hoz Január.
Legyen eztán minden hónap
hírnöke a szépnek, jónak.

(TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY)